

Ала неочаквано бързо се разчу, че великитѣ държави: Англия, Франция, Германия и Австрия решили да разпокъсатъ българския народъ на части.

Тъкмо преди 60 години, на 13 юлий 1878 година, бѣ подписанъ единъ международенъ договоръ въ *Берлинъ* (Германия). Споредъ този договоръ се създаваха на Балканския полуостровъ, вмѣсто една, две нови държави. Едната бѣ наречена *Княжество България*, а другата — *Източна Румелия*.

Първата заемаше севернитѣ български земи, безъ Добруджа, отъ Дунава до Стара-планина заедно съ Софийско и Кюстендилско. Нейното пространство възлизаше на 62,776 квадратни километра съ около два милиона население.

Втората държава се издига въ старата Тракия, сиречь въ равнината по рѣка Марица между Стара-планина и Родопитѣ отъ Ихтиманъ до Черно-море и до Свиленградъ. Източна Румелия обхващаше 33,569 квадрат. километра съ 800,000 хиляди души население.

Останалитѣ български земи бѣха раздадени на околнитѣ държави и това много наскърби българския народъ. Посърнаха мъже и жени, започнаха да тжжкатъ, че се дѣлятъ отъ роднини, отъ братя, отъ съседи, съ които отъ незнайни времена бацитѣ, дѣдитѣ и прадѣдитѣ имъ сж живѣли наедно, работили и търгували наедно и си помагали. По-мирнитѣ българи написаха молби и ги изпратиха до руски генерали, до князе, до царя-Освободителя Александра II съ оплакване, че не е добре да се разпокъсва народа на части, че създаденитѣ две малки български държавици — Княжество България и Източна Румелия — сж слаби и немошни да се пазятъ отъ неприятели, че не могатъ да работятъ спокойно и да напредватъ. Други пъкъ българи, по-сърдчени и по-буини, наравиха пушки и тръгнаха по рѣка Струма къмъ Македония да вдигнатъ и нея, съ цель да я свържатъ съ Румелия и съ България, та